
Д. ЗАДИХАЙЛО

завідувач кафедри господарського права
Національного юридичного університету
імені Ярослава Мудрого,
доктор юридичних наук, доцент

УДК 346.22:332.021

Окремі завдання оптимізації правового забезпечення господарських відносин

У статті розглянуті питання встановлення системного зв'язку між категоріями «правовий господарський порядок» і «конституційний економічний порядок», акцентовано увагу на потенційних можливостях застосування механізму державно-приватного партнерства у відносинах держави з олігархічними холдингами та піднято проблему правової регламентації й міжгалузевого характеру державного макроекономічного регулювання.

Ключові слова: правовий господарський порядок, державно-приватне партнерство, державне макроекономічне регулювання.

Постановка проблеми. У цілому необхідно визнати, що саме господарсько-правовому законодавству власти ва надмета – органічно об'єднати в єдиному правовому механізмі забезпечення ефективності господарювання таких різнорідних правових засобів, що водночас служать досягненню відповідно різних за природою суспільних інтересів: приватних та публічних; організаційних та виробничих; коротко- та довгострокових; внутрішньо- та зовнішньоекономічних; економічної концентрації та конкурентності еконо-

мічного розвитку й екологічної безпеки тощо.

Провали в економічній політиці держави та правовому регулюванні економічних відносин незмінно тягнуть за собою провали ефективності господарського механізму і, у свою чергу, тісно пов'язані з «провалами демократії» та держави щодо матеріальної основи життєдіяльності суспільства. Адже обрані на визначений термін посадові особи вищих органів державної влади в умовах ескізного і фрагментарного правового забезпечення державного ме-

ханізму макроекономічного регулювання занадто часто використовують його інструменти в тимчасових політично вмотивованих інтересах. Слід зазначити, що названі повноваження органів держави у сфері макроекономічного регулювання слабо «вписані» в механізм розподілу державної влади. Віддалені наслідки заходів макроекономічного регулювання, як і в цілому впливу держави на стан національної економіки, часто виявляють себе вже за інших «призовів» політичних і державних діячів. Отже, досить безвідповідально, непрозоро і навіть втаємничено в названих умовах у процесі макроекономічного регулювання відносин у національній економіці можна створити:

- 1) зовнішні та внутрішні державні борги, зобов'язання за якими лягатимуть на наступні покоління громадян України;
- 2) виснаження природних ресурсів, що є об'єктом права власності Українського народу, на користь кількох десятків конкретних бенефіціарів, що залишають не тільки сьогоденне, а й прийдешні покоління громадян України із спустошеними фондами національного багатства;
- 3) накопичення економічних проблем, особливо у сфері оновлення технічної інфраструктури, екологічного забруднення продуктивних територій, що потребують державних інвестицій, але які відкладаються і перекладаються на посадових осіб наступних каденцій державної влади;
- 4) потурання масовій трудовій міграції громадян України до інших країн, що дозволяє тимчасово знімати гостроту безробіття, але створює в майбутньому надзвичайні небезпеки масової трудової міграції в Україну з країн Азії тощо.

Аналіз останніх досліджень і публікацій свідчить про те, що проблеми макроекономічного рівня регулювання господарських відносин активно розробляються шляхом розгортання наукових досліджень щодо природи організаційно-господарських відносин, зокрема О. П. Віхровим [1] та І. М. Кравець [2]. У той же час наукові дослідження в галузевому та секторальному масштабі національної економіки також здійснюються з використанням макроекономічних підходів до проблематики. Серед останніх слід назвати роботи В. М. Пашкова [3], К. С. Письменної [4], О. Ю. Битяка [5], А. В. Семенишина [6] та ін. Разом із тим проблема макроекономічного регулювання відносин у сфері господарювання з позиції необхідності систематизації різногалузевого нормативно-правового матеріалу предметно не розглядалась.

Формулювання цілей. У цьому сенсі методологічною проблемою є питання визначення та встановлення спільного мегамеханізму взаємодії «правового господарського порядку» та «конституційного економічного порядку», ураховуючи те, що, у свою чергу, останній є підсистемною складовою конституційного ладу, а отже, і засад функціонування органів держави, визначення їх функцій та реалізації державної політики у сфері макроекономічного регулювання.

Виклад основного матеріалу. Провідну роль у забезпеченні оптимального врахування інтересів сталого розвитку економіки країни в цілому та основних груп її учасників (суб'єктів господарювання, суб'єктів організаційно-господарських повноважень, споживачів,

власників відповідних економічних активів тощо) відіграє правовий господарський порядок. Відсутність у господарському законодавстві чіткого змістовного визначення цього поняття, його складових свідчить про наявність прогалин у правовому регулюванні господарських відносин, що навряд чи виправдано з огляду на важливість цього поняття для господарського права як системоутворюючої категорії (зміст ст. 5 ГК України вказує, швидше за все, на сутність, аніж на зміст правового господарського порядку).

У цьому контексті слід зазначити, що категорії «правовий господарський порядок» має кореспондувати базова конституційно-правова категорія «конституційний економічний порядок». Але це проблема дефектів систематизації норм Конституції України, чіткості та ієрархічності визначення суспільних пріоритетів і навіть визнання конкуренції суспільних інтересів, пов'язаних із актуалізацією тих чи інших об'єктів конституційно-правового регулювання, їх інституціалізації в системі норм Конституції України як кодифікованого джерела законодавства. Адже, наприклад, функціональне навантаження змісту ст. 42 Конституції України має передбачати, що право на підприємницьку діяльність є не тільки суб'єктивним конституційним правом громадянина, а й елементом правового механізму функціонування ринкової економіки, а також складовою правового господарського порядку як такого.

Правові режими реалізації комерційного господарювання у сфері малого бізнесу та компаній глобального або загальнонаціонального галузевого

масштабу мають суттєво відрізнитися, оскільки супроводжуються різними комплексами суспільних інтересів, а отже, потребують з'ясування конституційно-правових пріоритетів та фіксації основних правових засобів, що лежать в основі таких режимів. У цьому сенсі закріплення права на підприємницьку діяльність тільки фізичних осіб у чинному Основному Законі створює фрагментарне конституційно-правове регулювання комерційного господарювання, що суттєво знижує його ефективність у цій сфері суспільно-економічних відносин.

Слід також зауважити, що підприємницька діяльність має тісний органічний зв'язок із виникненням та реалізацією корпоративних прав, у тому числі і через заснування та участь в управлінні спеціально створених для здійснення підприємницької діяльності корпоративних підприємств – юридичних осіб – суб'єктів комерційного господарювання. І хоча корпоративні права за своєю природою та відповідно до ст. 167 ГК не є підприємництвом, тісний органічний зв'язок між ними також потребує, як уявляється, їх конституційно-правової фіксації, адже вони обумовлюють підприємницьку діяльність корпоративних підприємств, а також є формою реалізації майнових прав, передбачених ст. 41 Конституції України.

Слід зазначити, що складність змісту економічних відносин зумовлює складність їх регулювання з боку держави та потребує застосування багатьох інших обмежень і заборон у підприємницькій діяльності. Ці обмеження далеко не завжди пов'язані із заборонаю окремих видів діяльності, або визначенням сфери

державної монополії, чи заборонаю окремим особам займатися підприємництвом. За своїм характером вони передусім пов'язані з можливістю реалізації принципу свободи договору і виявляють себе через застосування обмежень на укладання певних видів договорів, звуження сфери диспозитивності у визначенні тих чи інших договірних умов, наприклад платіжних, цінкових, умов забезпечення зобов'язань тощо. Саме в цій сфері реалізується більшість інструментів державного регулювання економіки і саме вони об'єктивно становлять лівову частку обмежень права на підприємницьку діяльність, на реалізацію задекларованого принципу свободи підприємництва. У цьому сенсі слід зазначити, що державне регулювання господарських відносин як головний їх чинник та невід'ємна складова ринкових відносин і правового господарського порядку не дістало свого власного конституційно-правового закріплення, чим фактично утворюється прогалина в конституційно-правовому регулюванні економічних відносин як таких.

Підприємництво рівня малого та середнього бізнесу потребує ставлення до себе з боку суспільства і держави не тільки в контексті суспільної важливості організації самозайнятості населення, формування середнього класу тощо, а й ставить завдання селективного плану – вирощування національної української буржуазії сучасного типу, що мала б дійсно стати мотором економічної системи. У цьому контексті важливою є швидкість економічної динаміки зростання кожного окремого бізнесу в самій економічній системі, тобто за яких умов і як швидко інноваційне підприємство

з категорії малого бізнесу може вийти на рівень великого з масовим інноваційним виробництвом товарів і послуг. Отже, саме в цій сфері проблематика, зокрема, регуляторної політики держави має бути піднесена на значно вищій суспільно-політичний рівень та рівень в ієрархії органів державної виконавчої влади.

Разом із тим політика держави щодо господарських організацій, що набули кількісно-якісних ознак транснаціональних компаній, має особливе значення і повинна виходити з усвідомлення суттєво іншої природи цього суспільно-економічного феномену та необхідності встановлення для їх функціонування особливих правових режимів господарювання. У цьому контексті особливу проблему для правової політики держави становить і така форма концентрації активів, при якій відбувається їх об'єднання в єдину керовану і контрольовану з одного центру структуру, що утворює замкнений на виробництві кінцевого експортного продукту цілісний і відносно автономний сегмент національної економіки. За такою схемою відбувається монополізація цілих галузей та сфер виробництва товарів і послуг, зокрема в металургійному, хімічному комплексах, тепловій електроенергетиці, у цивільній авіації, нафтопереробці тощо. Певною мірою мова йде про створення ризиків загрози дезінтеграції національної економіки на окремі сегменти. У разі продажу прав на таким чином організовані активи іноземним ТНК існує загроза перетворення національної економіки на певну сукупність колоніальних за характером економічних анклавів. Особливо небезпеч-

ним для національного економічного суверенітету України був би перехід зазначених активів під контроль іноземних суверенних інвестиційних фондів, іноземних державних банків та інших промислових холдингів із значною державною часткою у структурі корпоративних прав. Це означало би прямий вплив іноземних держав на стан та процеси в національній економіці.

Цілком очевидно, що у держави та суспільства має бути політична воля до формування ефективної політики, спрямованої на юридичне, економічне і політичне унеможливлення розвитку подібних сценаріїв. І у разі коли така воля є, правовою формою встановлення «коридору» можливостей розвитку подій потенційно міг би служити механізм державно-приватного партнерства. (Утім йдеться не про зміст чинного Закону України «Про державно-приватне партнерство», що в існуючому вигляді є малоефективним.)

Господарські організації, що уособлюють процес концентрації капіталу в названих масштабах, у результаті набувають за своїми кількісними та якісними характеристиками значення суб'єктів суспільної макроекономічної влади, що притаманне вже суб'єктам саме публічно-правових відносин.

Логічно, що і формат взаємодії між державою та названими господарськими організаціями відходить від схеми суб'єктно-об'єктних відносин, де держава створює загальнонормативний порядок діяльності для визначеного кола суб'єктів, що виявляють себе на суто статистичному рівні. У випадку з олігархічними холдингами, безвідносно до суспільно-політичної оцінки самого

факту їх створення та існування, власне визнання таких холдингів *de facto* суб'єктами публічно-правового масштабу передбачає зміну акцентів із «суб'єктно-об'єктних» до «суб'єктно-суб'єктних» відносин з приводу досягнення спільної мети макроекономічного суспільного значення. А такий формат суспільних відносин потребує індивідуалізації характеру правового регулювання, якому більш логічно відповідає договірний порядок визначення необхідного змісту взаємної поведінки. Саме тому теоретичні конструкції державно-приватного партнерства значною мірою відповідають рівню і публічному значенню економічних інтересів, що реалізуються в межах його предмета, а також характеру самих суб'єктів – носіїв реальної макроекономічної влади в суспільстві.

Разом із тим одним із важливих чинників удосконалення співпраці органів місцевого самоврядування та суб'єктів господарювання є подальше вдосконалення, розвиток та деталізація правових форм державно-приватного партнерства. І хоча під поняттям «державного партнера» чинний закон розуміє й органи місцевого самоврядування, одним із напрямів його вдосконалення могло би бути напрацювання тристороннього співробітництва партнерів: держави, органів місцевого самоврядування та суб'єкта господарювання (або групи таких суб'єктів). Це є необхідним, ураховуючи різні за змістом організаційно-господарські повноваження органів держави та органів самоврядування, відмінності в їх ресурсному забезпеченні тощо. Тристороннє партнерство створює також додаткові гарантії належного

виконання взятих на себе зобов'язань його учасниками. Так, у запропонованому трикутнику державно-комунально-приватного партнерства держава могла би запропонувати, зокрема, пільги, що є в її компетенції, органи місцевого самоврядування – пільги, а швидше «режим комунальної підтримки» передачі об'єктів комунальної власності в оренду або в концесію, а приватний партнер узяти на себе і виконати зобов'язання щодо будівництва та експлуатації публічно важливого об'єкта, зокрема транспортної інфраструктури, тощо.

Другим напрямом удосконалення змісту чинного Закону України «Про державно-приватне партнерство» могли би бути визначені інші предметні особливості такого партнерства. Ключовою мала б стати реалізація інвестиційно-інноваційних проектів, що має не тільки приватне, а й публічне, зокрема регіонально-місцеве, значення. Отже, сторони могли б зафіксувати взаємні зобов'язання, а саме щодо засобів державної та комунальної підтримки реалізації таких проектів. Необхідно прямо визнати слабку концептуальну та юридикотехнічну сторону чинного Закону України «Про державно-приватне партнерство», адже, як уявляється, перелік ознак такого партнерства, згідно зі змістом ст. 1 цього Закону, слід доповнити вказівкою на обов'язкове публічне значення мети такого партнерства, реалізації відповідного проекту, а також необхідності інвестування в такий проект таких за обсягом коштів або інших майнових цінностей, що за ресурсами місцевого або державного бюджету у відповідних випадках не є можливим.

Утім, за великим рахунком, конструкція державно-приватного партнерства має стати додатковим механізмом встановлення і реалізації взаємних зобов'язань держави та олігархічних холдингів щодо найважливіших питань економічного розвитку, проектів технологічного переозброєння, деофшоризації капіталу, трансфертного ціноутворення, політики соціальної корпоративної відповідальності тощо.

Це важливо і в контексті реалізації державою мобілізаційних стратегій економічного розвитку, зокрема, для забезпечення переходу економіки на базу новітніх технологічних укладів, структурної перебудови, імпортозаміщення та водночас експортної експансії тощо. Світовий досвід використання можливостей мобілізаційних стратегій було широко застосовано і в післявоєнні часи, найбільш виразно у Франції та Японії. У цьому контексті слід зауважити, що нав'язування світу суто ліберальних моделей побудови національних моделей господарювання не є імперативом для самих розвинутих країн, що перш за все прагматично стосуються проблеми забезпечення власного економічного лідерства і відповідно до систематичності отримання різного роду переваг від взаємодії із більш слабкими контрагентами – національними економіками. У той же час усі відомі національні мобілізаційні моделі спираються на усвідомлення, що повна лібералізація світогосподарських зв'язків гальмує процеси становлення національної економіки в період її трансформації, перешкоджає формуванню сталого економічного потенціалу країни і перекриває її можливості входження до світового

розподілу економічної спеціалізації на паритетних засадах.

Необхідно визнати, що часткові поліпшення систематики функціонування як господарського механізму, так і правового господарського порядку в цілому є обмежено ефективними, хоча саме сюди держава традиційно спрямовує власні реформаторські намагання. Об'єктом спрямованого втручання має стати вся економічна система суспільства, включаючи умови відтворення всіх її базових чинників, особливо на її перехідному пострадянському етапі, що так і не завершився і водночас вимагає здійснення вже нової трансформації, що викликана глобалізацією, інформаційно-комунікативною властивістю сучасних економічних процесів, технологічними імперативами конкурентної боротьби на глобальних ринках.

Слід констатувати, що ціла низка відносин, економічних за своєю природою, залишається за межами предмета господарсько-правового регулювання, виходячи з існуючого розподілу предметів між аграрним, екологічним, фінансовим, адміністративним, а також цивільним та трудовим правом і законодавством. Власне методологія такого розмежування відносин у сфері господарювання з іншими видами відносин міститься у нормах ст. 4 ГК України. Варто зауважити, що за допомогою регулятивного потенціалу названих галузей, кожної окремо, але взятих у сукупності, має складатися загальна картина правового забезпечення статичної та динамічної мікро- та макrorівнів функціонування економічної системи суспільства – системи її економічних відносин.

Властивостями розвитку права є не тільки процеси його уніфікації та спеціалізації, але також і процеси подальшої диференціації і в той же час – інтеграції залежно від ефекту, на який розраховують і законодавець, і безпосередні учасники правовідносин. Так, диференціація, включаючи її предметний галузевий, підгалузевий, інституційний рівні, призначена забезпечити більш точне, адресне кінець-кінцем, диференційоване у мікрорівневому масштабі суспільних відносин правове їх регулювання. Тоді як інтеграція нормативного матеріалу, незважаючи навіть на предметно-галузеву його гетерогенність, призначена забезпечити системний, потенційно синергетичний характер правового регулювання, визначаючи параметри макrorівневого масштабу функціонування суспільних процесів. Такій інтеграції, інтегративній систематизації норм права має кореспондувати відповідний макрооб'єкт у системі суспільних відносин, яким власне і є економічна система. Адже її частини, складові, які мають свої власні «відповідальні» галузі права і законодавства, повністю або частково мають бути підпорядковані завданням забезпечення ефективного функціонування спільних для них системоутворюючих зв'язків, через які і здійснюється взаємодія між елементами такої суспільної системи. До таких елементів слід віднести фактори виробництва, майнові права щодо них та їх суб'єктів, відносно використання та залучення названих факторів у господарську діяльність, виробничий процес. У цілому мова йде про природні ресурси, енергоносії, грошові кошти, об'єкти інтелек-

туальної власності у формі інноваційних продуктів, трудову спроможність громадян тощо. Елементом економічної системи є і сам підприємець – суб'єкт господарювання, що власне і komponує фактори виробництва в організовану підприємницьку діяльність. Окремим елементом системи є, безперечно, споживачі, яким можуть бути властиві дезінтегрованість або організованість, вимогливість та схильність до проведення власної споживчої політики на ринку або пасивність тощо. Звичайно, що окремих сегмент економічної системи утворюють держава, інші суб'єкти публічної влади, що через систему владних (організаційно-господарських) відносин мають забезпечувати публічні інтереси в механізмі функціонування такої системи та забезпечувати правовий господарський порядок як такий.

Слід констатувати, що механізму змістовної і навіть дефінітивної конвергенції різногалузевого нормативного матеріалу в інтересах системного законодавчого забезпечення сфери економічних відносин як таких не створено. Можливо, що сьогодні названа проблема не набула необхідного рівня її свідомої актуалізації, з тим щоб хоча б у процесі організації законотворчих робіт створити комплексний міжгалузевий нормативний модуль «Макроекономічне право». Узагалі практичний сенс подібних або інших модулів інтеграції – систематизації різногалузевого нормативно-правового матеріалу полягає саме в досягненні цільової гармонізації регулювання складних, гетерогенних за природою, але цілісних та відносно автономізованих суспільних відносин, об'єднаних межами окремого суспільно

значущого макрооб'єкта. Для цього перш за все необхідно забезпечити системну взаємодію названих різногалузевих механізмів у напрямі визначеного і спільного для них правового впливу. Особливої актуалізації така предметна інтеграція різногалузевого нормативного матеріалу набуває за умови наявної суспільно-політичної гостроти щодо відповідного комплексу суспільних відносин, що створює необхідність формування самостійної та виразної політики держави в цій сфері. У свою чергу, реалізація такої політики вимагає активізації управлінського впливу держави щодо відповідного об'єкта управління. Стосовно «макроекономічного права», і власне – макроекономічних відносин, усе це актуалізує створення та функціонування комплексного та ефективного механізму державного регулювання економічних процесів.

Отже, міжгалузева інтеграція – систематизація нормативно-правового регулювання, спрямована на забезпечення повноти та ефективності реалізації політики держави, необхідної її інструментальної структурованості та формування спільних цілей і відповідної їм системи засобів. Процеси формування міжгалузевих нормативно-правових модулів мають сприяти процесам внутрішньосистемної правової уніфікації самих правових засобів, створенню нових механізмів їх взаємодії відповідно до завдань політики держави, а також сприяти створенню реальних комплексних міжгалузевих інститутів, що можуть набувати форми реалізації прийняття відповідних законодавчих актів.

У цьому контексті макроекономічне право як функціональний системний

полігалузевий нормативно-правовий модуль у системі координат національного права має своїм призначенням структурно об'єднати відповідні господарські, аграрні, фінансові, трудові, соціально-забезпечувальні правові інститути, що в єдиному макромеханізмі правового регулювання повинні забезпечити державі проведення ефективної макроекономічної політики, спрямованої шляхом активного державного регулювання на підтримання необхідних внутрішніх та зовнішніх балансів та інших макроекономічних властивостей функціонування національної економічної системи. (Симптоматичним є використання законодавцем у тексті ст. 5 ГК України такого словосполучення – «державне регулювання макроекономічних процесів».)

Макроекономічна політика держави своєю діяльністю впливає на стан агрегатних показників функціонування економіки через корекцію різноманітних мікропроцесів на кшталт сукупного платоспроможного попиту, сукупних заощаджень та накопичень інвестиційних ресурсів, динаміки стану конкурентоздатності товарів та послуг, масштабів експортно-імпоротної діяльності, рівня безробіття та якості трудових ресурсів тощо. Така політика враховує також загальні властивості національ-

ного економічного організму, такі як технологічний рівень виробництва, стан монополізації внутрішніх ринків, ступінь інтегрованості до світової економіки, особливості циклічних процесів у вітчизняній економіці тощо. Саме у сфері макроекономічних відносин реалізується хоча і не вся, але значна частина напрямів економічної політики, зокрема кредитно-грошової, бюджетної, податкової, структурно-галузевої, інвестиційної, антиінфляційної, зайнятості, зростання внутрішнього ринку тощо, що, власне, і мають сукупно забезпечити макроекономічну рівновагу.

Отже, створення модулів різногалузевого комплексного нормативно-правового регулювання макроекономічних об'єктів на першому етапі могло б мати віртуальний характер, що було б особливо важливо для підвищення якісної ефективності самого законотворчого процесу, на другому етапі можна було б казати про окрему практичну форму реалізації віртуальної нормативної інтеграції, а саме через прийняття цілої низки різногалузевих комплексних законів України, об'єктом регулювання яких могли б бути окремі сектори та окремі кластери в національній економіці або окремі її властивості, розвиток яких набуває мультиплікаційних ефектів.

Список використаної літератури

1. Віхров О. П. Організаційно-господарські правовідносини : автореф. дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.04 / О. П. Віхров. – Донецьк, 2009.
2. Кравець І. М. Правове становище суб'єктів організаційно-господарських повноважень : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.04 / І. М. Кравець. – К., 2008.
3. Пашков В. М. Напрями оптимізації господарсько-правового забезпечення суспільних відносин у галузі охорони здоров'я : монографія / В. М. Пашков. – К. : МОРІОН, 2006. – 360 с.
4. Письменна К. С. Господарсько-правове забезпечення стимулювання розвитку суднобудування та судноремонту : монографія / К. С. Письменна. – Х. : ФІНН, 2009. – 184 с.

5. Битяк О. Ю. Господарсько-правове забезпечення функціонування електроенергетичного комплексу України / О. Ю. Битяк ; НУ ЮАУ. – Х. : ФІНН, 2011. – 168 с.
6. Семенишин А. В. Державні програми і прогнози як господарсько-правові інструменти втілення оборонно-промислової політики / А. В. Семенишин // Пробл. законності. – Х. : Нац. юрид. акад. України, 2010.

Стаття надійшла до редколегії 04.02.2014.

Задыхайло Д. Отдельные задачи оптимизации правового обеспечения хозяйственных отношений

В статье рассмотрены вопросы установления системной связи между категориями «правовой хозяйственный порядок» и «конституционный экономический порядок», акцентировано внимание на потенциальных возможностях применения механизма государственно-частного партнерства в отношениях государства с олигархическими холдингами, а также поднята проблема правовой регламентации и межотраслевого характера государственного макроэкономического регулирования.

Ключевые слова: правовой хозяйственный порядок, государственно-частное партнерство, государственное макроэкономическое регулирование.

Zadykhailo D. Separate legal challenges of optimization of legislation in sphere of economic relations

The article discusses the establishment of a systemic connection between «legal economic order» and «economic constitutional order», also focused on the potential use of public-private partnership in the relationship with the oligarchic holdings and raised the issue of legal regulation and cross-sectoral nature of government macroeconomic regulation.

The article describes the dysfunction of the existing constitutional regulation of economic relations. So, the question is raised about the lack of legal consolidation of business activity in the system of market relations, the absence of constitutionally the state regulation of economic activity. Emphasizes the need for the structuring of the Constitution of Ukraine in a separate section of the «economic system» with fixing key aspects of the functioning of a modern market economy in the conditions of globalization. In particular, the question of legal consolidation of business entities, the protection of corporate rights, legal regimes of management, regulatory roles and functions of state of economic relations. A separate problem is the definition in the Constitution of Ukraine of the special role of small business and legal forms of its state support. Actualized problem oligarchic structure of holdings in the national economy and the need for development of legal policy in this regard. Oligarchic holdings discussed in the article as subjects macroeconomic authorities. Therefore, the construction of public-private partnerships is preferred to address the establishment of responsibilities between the state and the oligarchic holdings in order to achieve macroeconomic results regarding the rate of growth, innovation, environment protection, social obligations etc.

Separately, the article raised the question of the formation of a holistic and system mechanism of legislative support of macroeconomic regulation. It is stated that even in the form in which it exists today, much of the aspects of the separate tools such regulation is almost absent in the Ukrainian legislation that violates the requirements of Art. 19 of the Constitution of Ukraine.

Particularly affected by the question of cross-sectoral integration of legal regulation of economic relations, which affects not only business items, but also the financial, environmental, and other branches of national law. Particularly acute this integration is required in the creation of a legal mechanism for the implementation of macroeconomic regulation.

Keywords: legal economic order, public-private partnerships; government macroeconomic regulation.